

Odlišné stanovisko sudcu Milana Lálíka

Odlišné stanovisko uplatňujem ako voči výroku, tak aj voči odôvodneniu uznesenia, lebo podľa môjho názoru sa mala sťažnosť prijať na ďalšie konanie a v rámci jej meritórneho prieskumu sa mala dať odpoveď na nasledujúce relevantné otázky, a to

- na precedenčnú (ne)záväznosť rozhodnutí najvyššieho súdu v obdobnej veci (4 Cdo 168/2009, ale aj 4 Cdo 139/2011) vo vzťahu ku krajskému súdu,

- na záväznosť smerníc (priamy účinok) Európskej únie, ktoré sa zaoberajú poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovými vozidlami, na právnické a fyzické osoby členského štátu v prípade, keď ich štát neimplementuje riadnym spôsobom do svojho vnútorného právneho poriadku (porov. vec Marshall, C-152/84 a pod.),

- na možnosti všeobecného súdu rozšíriť poisťné krytie nad rámec platného vnútroštátneho predpisu a pod.

Podľa môjho názoru slovenská právna úprava zatiaľ v predmetnej veci dôsledne rozlišuje medzi škodou podľa § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka a nemajetkovou ujmovou podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, takže z hľadiska odškodniteľnosti ujmy poisťovateľom by to mala rešpektovať aj súdna prax dovtedy, kým sa nezmení rozsah existujúceho zákonného poistenia, do ktorého by sa expreis verbis zahrnula aj náhrada nemajetkovej ujmy, alebo kým sa k danej veci nevyjadrí Súdny dvor Európskej únie.

Povinnosť eurokonformného výkladu sa síce týka všetkých ustanovení vnútroštátnych právnych predpisov a je obmedzená všeobecnými právnymi zásadami, hlavne zásadou právnej istoty a zásadou zákazu retroaktivity, ale nemôže slúžiť ako základ pre výklad vnútroštátneho práva contra legem.

Pre tieto dôvody som hlasoval proti prijatému uzneseniu.

V Košiciach 29. apríla 2015